

Contabilitatea de acoperire împotriva riscurilor: perspectiva auditorului

Prof. univ. J. P. SINGH,
Departamentul de Studii de Management,
Institutul Indian de Tehnologie, Roorkee, India
e-mail: jpsitr@gmail.com, jatinfdm@iitr.ac.in

Rezumat

O serie de modificări radicale au fost introduse în cadrul contabilității de acoperire (hedge) a riscurilor prin noile standarde de contabilitate IFRS. În special, regimul de eficiență a hedging-ului a fost revizuit complet și înlocuit de un referențial solid, bazat pe principii. Relevanța procedurilor de evaluare calitativă a crescut astfel, făcând ca auditul acestor sarcini să fie extrem de provocator. Declarațiile organismelor de reglementare, care furnizează îndrumare profesională privind problemele de audit a contabilității de acoperire împotriva riscurilor și de eficiență a testelor de audit, nu au reușit să țină pasul cu această tranziție rapidă, sporind astfel complexitatea misiunilor de audit. În prezentul articol, după ce a fost efectuată o scurtă analiză a dispozițiilor curente privind contabilitatea de acoperire a riscurilor și testarea eficacității acesteia, au fost abordate problemele esențiale legate de situația auditorului și de evidențierea bunelor practice de urmat în acest mediu schimbător.

Cuvinte-cheie: IFRS 9, audit, contabilitatea de acoperire împotriva riscurilor, managementul riscului.

Clasificare JEL: G32, M41, M42

Vă rugăm să citați acest articol astfel:

Singh, J. P., (2019), Hedge Accounting: An Auditor's Perspective, *Audit Financiar*, vol. XVII, no. 1(153)/2019, pp. 106-113, DOI: 10.20869/AUDITF/2019/153/003

Link permanent pentru acest document:

<http://dx.doi.org/10.20869/AUDITF/2019/153/003>

Data primirii articolului: 11.01.2019

Data revizuirii: 20.01.2019

Data acceptării: 25.01.2019

1. Introducere

Contabilitatea de acoperire a riscurilor reprezintă un set de proceduri contabile prin care modificările valorilor elementelor acoperite și ale instrumentelor de acoperire (care, în contabilitatea obișnuită, se regăsesc în situațiile privind performanța financiară din diferite perioade contabile) sunt prezentate în contul de profit și pierdere al aceleiași perioade contabile. Acest lucru permite ca strategiile de gestionare a riscurilor ale entităților de acoperire să fie raportate în tandem cu efectele economice ale strategiilor menționate. În cazul în care nu este adoptată o contabilitate de acoperire împotriva riscurilor, elementul acoperit și instrumentul de acoperire sunt considerate obiecte care nu au legătură și, prin urmare, sunt contabilizate pentru fiecare post.

Instrumentele de acoperire a riscului, care sunt, de obicei, instrumente financiare derivate, sunt considerate la valoarea justă prin profit sau pierdere (*en.*: FVTPL) și elementul acoperit este clasificat pe baza naturii sale intrinsece, măsurat și evaluat în consecință. Această posibilă diferență în baza măsurării și evaluării ar putea conduce la denaturări în raportarea impactului variației valorilor elementului acoperit și a instrumentului de acoperire împotriva riscurilor în contul de profit și pierdere. Valorile financiare corespunzătoare ar putea transmite o impresie privind volatilitatea câștigurilor sporite în rândul grupurilor de utilizatori, care nu este justificată de realitatea economică. Dispozițiile privind contabilitatea de acoperire împotriva riscurilor sunt adoptate pentru a evita această anomalie, permițând entității care recurge la contabilitatea de acoperire împotriva riscurilor să îndeplinească cerințele bazelor de măsurare sau ale modificărilor de valoare ale elementelor care constituie relația de acoperire împotriva riscurilor. Acest lucru este necesar pentru a asigura o corectă raportare a volatilității veniturilor în sectorul financiar.

Totuși, contabilitatea de acoperire împotriva riscurilor este permisă doar cu condiția ca garanția să fie eficientă. Astfel, devine necesar ca auditorii să facă apel la eficacitatea *hedging-ului* în auditarea conturilor entităților care adoptă contabilitatea de acoperire împotriva riscurilor.

Un cadru modernizat de contabilizare a riscurilor a fost introdus prin Standardul Internațional de Raportare Financiară (IFRS) 9 (IASB, 2008, 2012). Noile prevederi au drept scop raționalizarea contabilității și raportarea

pentru acoperirea riscurilor financiare, pentru a oferi o prezentare precisă și sincronizată a strategiilor de gestionare a riscurilor entității în cadrul situațiilor financiare raportate (IFRS Foundation, 2013; Kablan, 2014; McCarroll and Khatri, 2014; Panaretou et al., 2013). Se dorește o corelație mai strânsă între implicațiile economice ale acestor strategii și contabilitatea și raportarea acestora (Chang et al, 2016).

Având în vedere stadiul în care se află noile prevederi, există puține îndrumări profesionale autorizate pentru auditori în contextul evaluării eficacității instrumentelor financiare derivate. Această problemă este considerată a fi esențială din cauza diversității semnificative a situațiilor de acoperire a riscurilor întâlnite în practică, determinate de multiplele componente ale riscului pe care entitatea le-a dorit acoperite, împreună cu diversitatea instrumentelor de acoperire accesibile în acest scop. Ca un corolar, auditorul ar putea adopta o varietate de proceduri pentru testarea eficacității și este puțin probabilă existența unui consens privind criteriile de evaluare a eficienței *hedging-ului* în cadrul acestei relații. În absența unor prevederi standardizate, practicile individuale ar putea avea întâietate în cadrul misiunilor de audit. De exemplu, dacă o posibilitate de măsurare a corelației este pe deplin adecvată pentru a fi considerată ca factor determinant al eficacității și dacă gradul de corelație care poate fi interpretat ca fiind o dovadă adecvată pentru aceasta, atunci această chestiune poate reprezenta o problemă de dezbateră.

Puținele prevederi sintetizate în acest domeniu au ca rezultat experiența personală și judecata profesională care constituie piatra de temelie a deciziilor de audit. În domeniul pre-IFRS 9, percepția copleșitoare în rândul utilizatorilor și auditorilor a fost că testele cantitative au fost atât necesare, cât și suficiente pentru stabilirea eficienței *hedging-ului*. Astfel de teste ar putea lua forma unei analize de compensare a variației cursului de schimb al dolarului, o analiză de corelație și regresie sau variante ale acestora (Althoff & Finnerty, 2001; Canabarro, 1999; Ederington, 1979; Finnerty & Dwight, 2002; Franckle 1980; Kalotay and Abreo 2001; Kawaller & Koch, 2000; Royall, 2001).

Cu toate acestea, noile prevederi privind contabilitatea de acoperire împotriva riscurilor au introdus schimbări profunde și consistente. Cerința cantitativă a regulii "80/125" a fost eliminată și înlocuită cu un set de criterii bazate pe principii. Nu este prescris nici un interval numeric de eficacitate. Standardul revizuit impune

existența unei relații economice între instrumentul de acoperire și elementul acoperit, cu un risc de creditare care nu domină această relație și o rată de acoperire adecvată, care desemnează acoperirea riscului pentru stabilirea eficienței *hedging-ului*. Cu toate acestea, dacă ineficiența se reflectă în mod constant într-un *hedging*, continuitatea / susținerea relației economice și veridicitatea raportului de acoperire trebuie să fie stabilite fără echivoc de către entitate.

Este relevant să se menționeze faptul că IAS 39 (care precede IFRS 9) nu conținea nicio prevedere explicită privind prescrierea unei linii directe pentru evaluarea eficienței relațiilor de acoperire împotriva riscurilor. Indicatorul asociat regulii "80/125" își datorează originea sa modului de percepție a legăturii dintre "eficacitatea ridicată" și "corelația mare", această legătură fiind în general interpretată drept regula 80/125 în științele sociale (Swad, 1995; Lipe, 1996).

2. Noul referențial privind acoperirea cu eficacitate împotriva riscurilor: un rezumat

Mai multe modificări fundamentale au fost introduse de noile standarde în cadrul contabilității de acoperire a riscurilor, în general, și în mod special în ceea ce privește testarea eficacității. În contextul actual, cele mai importante caracteristici ale acestor standarde prevăd (Althoff et al, 2014; BDO, 2014; Deloitte, 2013; Du Plooy et al, 2014; KPMG, 2013; PwC, 2013):

- adoptarea unei evaluări a eficacității pe bază de principii, în loc de recomandarea criteriului 80/125 la sută;
- înlocuirea cerinței de evaluare prospectivă și retrospectivă a eficacității prin evaluare pe o bază prospectivă la începutul fiecărei perioade de acoperire; și
- o mai mare autonomie față de entitate în demonstrarea eficienței acoperirii.

Următoarele trei criterii de evaluare a eficienței acoperirii riscului sunt propuse în contextul unei relații de acoperire împotriva riscurilor:

- constituenții relației de acoperire trebuie să aibă o relație economică care poate fi susținută fie prin teste calitative sau cantitative, fie prin ambele;

- modificările de valoare provenite din relația economică dintre constituenții de acoperire nu trebuie să fie dominate de efectele riscului de credit (Zoltan, 2016);
- raportul de acoperire împotriva riscurilor, care este utilizat pentru desemnarea și descrierea relației de acoperire împotriva riscurilor în contextul contabilității de acoperire, este același cu raportul bazat pe volumul fizic real adoptat de entitatea raportoare a constituenților acoperirii.

3. Evaluarea eficienței acoperirii riscului: unele caracteristici esențiale

Mișcările în direcții opuse ale proceselor de formare a prețului elementelor care stau la baza relației de acoperire a riscurilor ca răspuns la impactul economic causal al stimulului de risc s-ar putea constitui ca o dovadă puternică a existenței unei relații economice. Existența unei relații statistice nu poate, unilateral, să fie concludentă privind manifestarea unei astfel de relații cauzale. Cu toate acestea, o corelație inversă puternică ar susține categoric o astfel de conexiune cauzală.

Autoritățile de reglementare au păstrat paradigma anterioară de a nu recomanda nicio metodologie specifică pentru stabilirea unei asociații economice cauzale, ceea ce face ca rolul auditorilor să fie deosebit de precar. În virtutea judecății și abilităților lor, auditorii trebuie să se asigure că metoda captează esența relației de acoperire. Rezultatele cantitative adecvate ar confirma invariabil inferențele calitative, mai ales în cazurile limită (Deloitte, 2012, Ernst & Young, 2011, 2014a, b, c).

În cazul în care termenii esențiali ai elementelor constitutive ale relației de acoperire sunt corelați și derivatul are o valoare justă zero la momentul creării unui *hedging*, o deducere primară a unei relații economice ar părea justificată cu un raport de acoperire de 1: 1. Cu toate acestea, trebuie făcută o analiză a factorilor care contribuie la ineficiența acoperirii, dacă este cazul. Ar fi suficient, în general, să se efectueze o evaluare calitativă. Pe de altă parte, dacă termenii esențiali nu sunt în întregime potriviți, dar pe aproape, ar putea fi adecvat să se coroboreze rezultatele calitative prin teste numerice sau statistice. În astfel de situații, judecata profesională ar impune necesitatea și

amplarea validării cantitative necesare. În special, rezultatele cantitative pot fi valoroase pentru a demonstra că există o relație economică adecvată, în ciuda nepotrivirii critice a termenilor. Rezultatele testului numeric și / sau statistic pot furniza, de asemenea, dovada adecvării raportului de acoperire a riscurilor adoptat în relația de acoperire împotriva riscurilor.

Dacă există o nepotrivire considerabilă între termenii de bază ai componentelor relației de acoperire a riscului, dar derivatul are aceleași caracteristici sau caracteristici conexe, ar putea fi necesar să se ofere o justificare calitativă a existenței unei relații economice și a raportului de acoperire împotriva riscurilor printr-o evaluare numerică completă și / sau evidențe statistice. Abilitatea profesională, perseverența și judecata profesională ale auditorului sunt necesare în astfel de situații.

Cu toate acestea, utilizarea regulii "80/125" nu mai este obligatorie. Cu o justificare suficientă, un echilibru mai mic poate fi acceptat ca o dovadă concludentă a existenței unei eficacități ridicate. Este esențial să se realizeze o analiză a ineficienței actuale și potențiale a *hedging-ului* și o identificare a factorilor care contribuie la aceasta, de ex. riscul de credit, riscul asociat documentației complete și adecvate.

Cea de-a doua condiție pentru eficiența *hedging-ului* este ca modificările de valoare ale constituenților relației de acoperire, care provin din relația de cauzalitate economică, să nu fie dominate de modificările de preț care sunt o consecință a impactului riscului de credit. În acest scop, riscul de credit ar putea include riscul de credit al (i) uneia dintre componentele de acoperire împotriva riscurilor sau ambele și (ii) al entității de acoperire împotriva riscurilor, precum și contrapartida.

În contextul acestei prevederi, auditorul trebuie să își exercite discreția sub două aspecte. În primul rând, este obligat să identifice și să autentifice modificările valorii elementelor constitutive de acoperire datorate factorilor de piață (riscuri acoperite) și celor datorate impactului riscului de credit. Ulterior, trebuie să evalueze dacă variația valorii datorată influenței riscului de credit "domină" modificările de valoare datorate riscului acoperit.

În general, evaluarea efectului riscului de credit are forma unei aprecieri calitative. Entitățile au, în general, politici de gestionare a riscurilor care descriu în mod detaliat limitele de risc pentru contrapărți, precum și

procedurile care urmează să fie puse în aplicare pentru monitorizarea periodică a bonității acestor părți. În cazul în care bonitatea de creditare a unei părți ar scădea în mod semnificativ, atunci ar fi prevăzută inițierea unor măsuri corective adecvate. Uneori este necesar să se recurgă la simularea numerică și / sau la abordările statistice, de ex. pentru factorii izolați care contribuie la obținerea unor compensări reduse ale anumitor acoperiri (*hedge-uri*), precum și la evaluarea gradului de influență al factorilor.

Raportul dintre cantitățile fizice ale elementelor constitutive ale acoperirii împotriva riscurilor este denumit *raportul de acoperire împotriva riscurilor*. Raportul optim de acoperire a riscului corespunde unei minime variații ale portofoliului cuprinzând componentele de acoperire împotriva riscurilor, adică elementul acoperit și instrumentul de acoperire împotriva riscurilor. Raportul ia valoarea 1:1 în cazul în care riscul acoperit și instrumentul de acoperire sunt perfect corelate. În general, raportul de acoperire a riscurilor depinde de covarianța proceselor stocastice asociate prețului elementelor care constituie acoperirea.

Cea de-a treia recomandare privind eficiența *hedging-ului* impune ca rata de acoperire utilizată implicit în cadrul contabilității de acoperire a riscurilor adoptată de entitate să fie aceeași cu cea aplicată efectiv pentru inițierea acoperirii. Cu toate acestea, se subliniază faptul că standardul insistă doar asupra egalității "raportului de acoperire", dar nu impune ca:

- (a) "gradul de acoperire" să fie identic în ambele contexte;
- (b) rata de acoperire să fie aleasă astfel încât să minimizeze eficacitatea; și
- (c) metodologia sau modelul prescris să fie utilizate pentru calcularea raportului randamentului.

Din cele precizate, rezultă că standardul recunoaște că nu există o soluție "corectă" și, ca atare, autoritățile de reglementare consideră că atât conducerea, cât și auditorii entității sunt cei mai indicați în vederea rezolvării acestei chestiuni.

Standardul nu prevede un "instrument perfect pentru acoperirea riscurilor – *hedge*". Dacă este posibil să apară dezechilibre în acoperirea riscurilor din cauza prevederilor standardizate ale contractelor asociate instrumentului derivat utilizat pentru acoperirea riscurilor, acoperirea riscurilor ar susține foarte mult acest

mandate în absența altor dovezi care să indice o inferență contrară.

Testarea retrospectivă a eficienței acoperirii riscului a fost eliminată. Evaluarea eficienței acoperirii trebuie să fie efectuată la începutul acoperirii și, ulterior, pentru fiecare perioadă imediat următoare de raportare, la începutul acestei perioade.

Cu toate acestea, măsurarea și recunoașterea ineficienței acoperirii de către entitățile care adoptă o contabilitate de acoperire a riscurilor sunt încă cerute, ca și în reglementările anterioare. În acest context, măsurarea eficienței *hedging*-ului este diferită de testarea eficienței speculative. În timp ce evaluarea eficacității privește evaluarea admiterii raportului de acoperire împotriva riscurilor la nivelul relației de *hedge*, recunoașterea se referă doar la modalitatea de contabilizare ulterioară a relației de *hedge*. Astfel, în cazul în care relația de acoperire este validă, iar entitatea raportoare alege să adopte o contabilitate de acoperire împotriva riscurilor, atunci aceasta trebuie să măsoare și să recunoască imediat ineficiența *hedging*-ului în contul de profit și pierdere (cu excepția unui sub-*hedging* la nivelul fluxului de numerar). Dispozițiile referitoare la criteriile de eligibilitate au suferit schimbări radicale, în timp ce prevederile privind măsurarea ulterioară și recunoașterea ineficienței acoperirii rămân neschimbate substanțial.

În mod similar, există o cerință contabilă suplimentară de a recunoaște și de a măsura ineficiența rezultată din influența riscului de credit, pentru a determina valoarea ineficienței acoperirii care trebuie recunoscută în contul de profit și pierdere. Din nou, această măsurare a ineficienței este o cerință suplimentară și ulterioară determinării impactului modificărilor riscului de credit, în scopul verificării testului de "dominație" al eficacității speculative. Utilizarea testului este necesară pentru evaluarea îndeplinirii criteriilor de drept în ceea ce privește utilizarea contabilității de acoperire împotriva riscurilor.

4. Evaluarea eficienței *hedge*-ului: perspectiva auditorului

Trebuie subliniat faptul că utilizarea auditului în mediul contabilității de acoperire a riscurilor este extrem de complexă, întrucât astfel de proceduri contabile permit entităților să amâne recunoașterea câștigurilor și a

pierderilor legate de relația de acoperire împotriva riscurilor, ceea ce solicită o atenție sporită din partea auditorului. Acest lucru se întâmplă deoarece, în cazul în care, în anii următori, se constată că un client de audit a amânat în mod necorespunzător câștigurile / pierderile, din cauza utilizării contabilității de acoperire împotriva riscurilor, pot rezulta denaturări semnificative.

La început, clasificarea unui set de tranzacții ca fiind o relație de acoperire implică exercitarea prudenței și a raționamentului profesional. Acest fapt trebuie să se fundamenteze pe o evaluare obiectivă a câtorva factori care ar putea include, dar nu se limitează la: (i) motivația și intenția care stă la baza tranzacției în momentul inițierii; (ii) incertitudinea, dacă există, încorporată în expunerea presupusă a fi acoperită; și (iii) corelația dintre acoperirea riscului și expunerea asociată.

În contextul evaluării eficienței *hedging*-ului, nu trebuie urmărită neapărat perspectiva conducerii. În timp ce conducerea entității poate fi înclinată să atribuie o anumită ponderare posibilității unor randamente pozitive care apar ca produse secundare ale strategiilor de gestionare a riscurilor, analiza auditorului se va concentra în întregime pe efectele de diminuare a riscului. În consecință, poate fi oportun ca, în cele mai multe situații, auditorul să efectueze o evaluare a riscului independent de opinia conducerii.

În timp ce "eficiența *hedging*-ului" rămâne în continuare premisa principală pentru ca entitățile să utilizeze contabilitatea de acoperire împotriva riscurilor, între declarațiile privind auditul acestora sunt puține care oferă o sferă de acțiune profundă pentru exercitarea unei judecăți profesionale și cu discreție de către auditor. În timp ce există mai multe teste cantitative ale eficienței *hedging*-ului, filosofia fundamentală a majorității acestora are în vedere relația negativă dintre schimbările de valoare ale elementelor care constituie acoperirea. Cu toate acestea, în ce măsură aceste metode servesc drept proceduri de audit fiabile rămâne încă o incertitudine, având în vedere diferitele puncte de vedere formulate până acum. În plus, standardele rămân fără răspunsuri cu privire la alegerea metodelor, precum și la rezultatele testului ales pentru deducerea unei eficiențe ridicate.

Mandatul auditorului va începe invariabil cu revizuirea calculelor, modelelor și documentației clientului. Rezultatul unor astfel de exerciții de "revizuire" i-ar permite să formuleze etapele viitoare de urmat în procesul de evaluare a eficacității strategiilor de *hedging*

ale entității. Ar fi imperativ ca auditorul să examineze cu atenție sistemele relevante de informare și raportare în organizarea clientului, experiența și expertiza personalului clientului pe piețele financiare, precum și înțelegerea și tratarea diverselor instrumente utilizate în acoperirea riscurilor.

O strategie valoroasă, care nu numai că găsește treptat acceptare în rândul firmelor de audit, dar și devine recomandabilă în contextul creșterii complexității afacerilor și a varietății relațiilor de acoperire a riscurilor, constă în angajarea de specialiști în domenii specifice de audit. Angajarea acestor specialiști și utilizarea expertizei acestora vor îmbunătăți, fără îndoială, calitatea misiunilor de audit. În plus, auditorii ar putea recurge la declarațiile și practicile PCAOB din SUA, impuse companiilor americane de audit pentru îndrumarea misiunilor, însă aceste practici rămân încă destul de sensibile.

Deși factorul esențial pentru evaluarea eligibilității utilizării contabilității de acoperire rămâne, fără îndoială, eficacitatea acoperirii riscului, mai mulți factori ar facilita o astfel de inferență de către auditor, de ex. identificarea fără ambiguitate a poziției sau elementului acoperit, identificarea componentelor de acoperire împotriva riscurilor și, de asemenea, a intenției conducerii în documentația de acoperire împotriva riscurilor, continuitatea preconizată a eficienței *hedging*-ului etc.

După cum s-a menționat anterior, standardele nu prevăd o acoperire perfectă. Ca atare, o identificare specifică unu-la-unu a instrumentului de acoperire împotriva riscurilor cu elementul sau poziția acoperită nu este prevăzută și nici nu trebuie documentată suplimentar de către auditori. În plus, existența unui grad ridicat de corelare inversă ar fi o dovadă puternică, deși ar putea exista situații în care evaluările calitative sunt suficiente. Situația, în esență, trebuie tratată de la caz la caz, cu o diligență profesională, în special prin introducerea noilor criterii de eficacitate subiectivă.

În primul rând, auditorii ar trebui să analizeze aspectele calitative ale relației de acoperire împotriva riscurilor, în special caracteristicile produselor utilizate pentru acoperirea împotriva expunerilor la risc. Pașii ulteriori ar fi determinați, în mare măsură, de natura relației de acoperire, de mediul de control intern al clientului, precum și de setul și experiența profesională a auditorului. Informații valoroase pot fi obținute de la experții tehnici ai entității cu privire la aspecte operaționale importante și complexe, deși încrederea în

acestea ar trebui să se bazeze pe scepticism profesional, o coroborare completă și o diligență aprofundată.

Cu toate acestea, dacă auditorul decide să accepte utilizarea de către entitate a unei măsuri cantitative bazate pe corelare, atunci trebuie evaluate două aspecte esențiale:

- (i) gradul de adecvare al intervalului acceptabil de corelare adoptat de conducerea entității în contextul naturii elementelor acoperite. Se subliniază faptul că intervalul acceptabil ar depinde de natura elementului acoperit, adică dacă acesta reprezintă un portofoliu de active sau pasive, ori o tranzacție, ori rate de dobândă, ori tranzacții valutare.
- (ii) gradul de adecvare al perioadelor de timp care au fost luate în considerare la evaluarea corelației. Posibilele alternative ar fi reprezentate de acoperirea perioadelor viitoare până la expirarea contractelor acoperite, în cursul exercițiului financiar curent sau între acestea. Auditorul trebuie să evalueze dacă termenul selectat de conducerea entității este în concordanță cu obiectivul preconizat al relației de acoperire împotriva riscurilor.

Profunzimea misiunii de audit va fi, ca de obicei, dictată de aspectele legate de pragul de semnificație asociat relației de acoperire a riscurilor, în contextul dimensiunilor globale ale afacerilor dezvoltate de către entitate, de relația și experienței auditorului cu clientul și, probabil, cel mai important, de controalele interne pe care le are clientul.

Angajamentul de audit ar fi în esență incomplet fără o revizuire exhaustivă a documentației de acoperire a riscurilor. Acest lucru este absolut necesar, deoarece documentația completă, precisă și cuprinzătoare este o premisă fundamentală pentru utilizarea contabilității de acoperire împotriva riscurilor. Auditorul trebuie să se asigure că acest mandat este îndeplinit în mod fidel.

O altă problemă importantă, care solicită luarea deciziilor de către auditor, o reprezintă necesitatea sau nu a evaluării influenței (compensare a riscului) altor instrumente utilizate în cadrul entității, ca parte a evaluării eficienței acoperirii. Nivelul la care diminuarea riscului clientului trebuie evaluat de către auditor este, de asemenea, relevant pentru angajamentul de audit. În general, riscul luat în considerare ar fi cel de la nivelul entității, cu accent pe tranzacția specifică în contextul căreia raportul de acoperire este în curs de examinare.

Concluzii

Este incontestabil faptul că auditul la nivelul contabilității relațiilor de acoperire a riscurilor expune auditorul la un risc de audit mai mare în raport cu auditul situațiilor în care componentele de acoperire împotriva riscurilor sunt înregistrate cu exactitate în contabilitatea de tipul *mark-to-market*. Situația este agravată și de absența recomandărilor din declarațiile sau standardele profesionale, în special în contextul noului cadru de contabilizare a operațiunilor de acoperire împotriva riscurilor, complet revizuit. În aceste circumstanțe, auditorul are, într-adevăr, puține opțiuni, adică să se bazeze pe abilitățile, judecata și experiența sa profesională. Este inutil să mai spunem că rolul unei analize meticuloase poate fi cu greu exagerat în această situație. Este pertinent să subliniem, în acest moment, că noul cadru de evaluare a eficacității *hedging*-ului permite o formulă puternică bazată pe principii de testare, care este semnificativ mai accesibilă evaluării calitative față de cea din cadrul precedent, care a fost literalmente dominat de testul "80/125".

În contextul testării eficienței acoperirii împotriva riscurilor, angajamentul de audit ar consta, în mod invariabil, într-o revizuire a aspectelor calitative ale relației de acoperire împotriva riscurilor, a naturii produselor utilizate pentru acoperirea împotriva expunerilor suport și a mediului de control intern al clientului. O revizuire cuprinzătoare a documentației de

acoperire a riscurilor este, de asemenea, imperativă și indispensabilă. În cazul în care auditorul prezintă dovezi cantitative pentru a justifica eficiența *hedging*-ului, trebuie luată în considerare și necesitatea examinării modelelor de bază, a valorilor de intrare ale parametrilor și ale perioadelor incluse în modele, dar și a calculelor. Pot exista, de asemenea, situații în care auditorul poate, pe baza raționamentului profesional, să adopte proceduri cantitative de evaluare.

Cel mai important, pe parcursul angajamentului de audit, auditorul nu trebuie să treacă cu vederea faptul că perspectivele de acoperire a riscului pot varia în funcție de client și de auditor. Pentru client, strategia de acoperire a riscurilor se poate traduce într-un compromis risc / câștig, în timp ce auditorul o va vedea pur și simplu în contextul diminuării sau al gestionării riscului. O altă precizare este că pot exista o serie de strategii de acoperire a riscurilor, cum ar fi acoperirea riscurilor de portofoliu, acoperirea dinamică etc., care nu sunt incluse în mod intrinsec în cadrul contabilității de acoperire a riscurilor. În concluzie, se justifică reafirmarea faptului că auditorul trebuie să fie suficient de vigilent în îndeplinirea funcțiilor de audit în care o amânare a recunoașterii câștigurilor și a pierderilor a fost efectuată prin contabilitatea de acoperire a riscurilor, având în vedere mai mulți factori de risc de audit suplimentari prezentați mai înainte.

BIBLIOGRAFIE

1. Althoff, John M. and Finnerty, John D. (2001). "Testing Hedge Effectiveness", FAS 133 and the New Derivatives Accounting Landscape, *Institutional Investor*, New York, Fall 2001, pp. 44 – 51.
2. Althoff, John M., Halterman, S. and Lee Y.B. (2014). "Accounting for hedging activities, IASB new general hedge accounting requirements", PwC. Retrieved from http://www.pwc.com/en_US/us/cfodirect/assets/pdf/dataline/dataline-2014-03-accounting-for-hedging-activities.pdf
3. BDO (2014). "Need to Know Hedge Accounting". Retrieved from <http://www.bdointernational.com/Services/Audit/IFRS/>
4. Canabarro, Eduardo (1999). "A Note on the Assessment of Hedge Effectiveness Using the Dollar Offset Ratio Under FAS 133", *Research Report*, Goldman Sachs & Co., New York, June 1999.
5. Chang, Hye Sun, Donohoe, Michael and Sougiannis, Theodore (2016). "Do analysts understand the economic and reporting complexities of derivatives?", *Journal of Accounting and Economics*, Vol 61, pp. 584–604. Retrieved from <http://dx.doi.org/10.1016/j.jacceco.2015.07.005>
6. Deloitte (2012). "A Closer Look: Assessing hedge effectiveness under IFRS 9". Retrieved from <http://www.denetimnet.net/UserFiles/Documents/A%20Closer%20Look%203.pdf>
7. Deloitte (2013). "Need to Know – Hedge accounting reforms: A closer reflection of risk management". Retrieved from <http://www.deloitte.com>

- com/assets/Dcom-UnitedKingdom/Local%20Assets/Documents/Services/Audit/Accounting%20and%20Payroll%20Solutions/uk-audit-hedge-accounting-reforms.pdf
8. Du Plooy, C., De Vries, K.J. and Fromont, A. (2014). "IFRS 9 Hedging. Was it Worth the Wait?", *TMI Treasury Management International*, Vol. 222, pp. 33-36.
 9. Ederington, Louis H. (1979). "The Hedging Performance of the New Futures Markets", *Journal of Finance*, Vol. 34, pp. 157-170.
 10. Ernst & Young (2011). "Hedge accounting under IFRS 9 – a closer look at the changes and challenges". Retrieved from [http://www.ey.com/Publication/vwLUAssets/Hedge_accounting_under_IFRS_9_a_closer_look_at_the_changes_and_challenges/\\$FILE/Hedge_accounting_under_IFRS_9_GL_IFRS.pdf](http://www.ey.com/Publication/vwLUAssets/Hedge_accounting_under_IFRS_9_a_closer_look_at_the_changes_and_challenges/$FILE/Hedge_accounting_under_IFRS_9_GL_IFRS.pdf)
 11. Ernst & Young (2014a). "Hedge accounting under IFRS 9". Retrieved from [http://www.ey.com/Publication/vwLUAssets/Applying_IFRS:_Hedge_accounting_under_IFRS_9/\\$File/Applying_Hedging_Feb2014.pdf](http://www.ey.com/Publication/vwLUAssets/Applying_IFRS:_Hedge_accounting_under_IFRS_9/$File/Applying_Hedging_Feb2014.pdf)
 12. Ernst & Young (2014b). "IASB sets 2018 effective date for IFRS 9, FASB scales back scope of its insurance project". Retrieved from [http://www.ey.com/Publication/vwLUAssets/Insurance-Accounting-Alert/\\$File/EY-iasb-sets-2018-effective-date-for-IFRS-9-FASB-scales-back-scope-of-its-insurance-project.pdf](http://www.ey.com/Publication/vwLUAssets/Insurance-Accounting-Alert/$File/EY-iasb-sets-2018-effective-date-for-IFRS-9-FASB-scales-back-scope-of-its-insurance-project.pdf)
 13. Ernst & Young (2014c). *International GAAP 2014, Hoboken*.
 14. Finnerty, John D. and Grant Dwight (2002). "Alternative Approaches to Testing Hedge Effectiveness under SFAS No 133", *Accounting Horizons*, Vol. 6(2), pp. 95-108.
 15. Franckle, C.T. (1980). "The hedging performance of the new futures markets", *Comment, Journal of Finance*, Vol. 35, pp. 1273-1279.
 16. IASB (International Accounting Standards Board) (2008). Discussion Paper Reducing Complexity in Reporting Financial Instruments. Retrieved from http://www.ifrs.org/Current-Projects/IASB-Projects/Financial-Instruments-A-Replacement-of-IAS-39-Financial-Instruments-Recognitio/Discussion-Paper-and-Comment-Letters/Documents/DPReducingComplexity_ReportingFinancialInstruments.pdf
 17. IASB (International Accounting Standards Board) (2012). "Hedge Accounting General Questions". Retrieved from <http://www.ifrs.org>
 18. IFRS Foundation (2013). "IFRS 9 Financial Instruments (Hedge Accounting and amendments to IFRS 9, IFRS 7 and IAS 39)". Retrieved from <http://www.ifrs.org/Current-Projects/IASB-Projects/Financial-Instruments-A-Replacement-of-IAS-39-Financial-Instruments-Recognitio/Phase-III-Hedge-accounting/Documents/IFRS-9-FI-Project-Summary-November-2013.pdf>
 19. Kablan, A. (2014). "Financial Risk Management and Hedge Accounting", in Ü. Hacioglu, H. Dincer (Eds.), *Managerial Issues in Finance and Banking: A Strategic Approach to Competitiveness*, Springer, New York, pp. 99-109.
 20. Kalotay, Andrew and Abreo, Leslie (2001). "Testing Hedge Effectiveness for FAS 133: The Volatility Reduction Measure", *Journal of Applied Corporate Finance* Vol. 13, Winter 2001, pp. 93-99.
 21. Kawaller, Ira G. and Koch, Paul D. (2000). "Meeting the 'Highly Effective Expectation' Criterion for Hedge Accounting", *Journal of Derivatives*, Vol. 7, pp. 79-87.
 22. KPMG (2013). "First Impressions: IFRS 9 (2013) – Hedge accounting and transition". Retrieved from <http://www.kpmg.com/CN/en/IssuesAndInsights/ArticlesPublications/Newsletters/First- Impressions/Documents/First- Impressions-O-1312-IFRS9-Hedge-accounting-and-transition.pdf>
 23. Lipe, Robert C. (1996). "Current Accounting Projects", Presentation at the 1996 Twenty-Fourth Annual National Conference on Current SEC Developments, Office of the Chief Accountant, U.S. Securities and Exchange Commission.
 24. McCarroll, J. and Khatri, G. R. (2014). "Aligning hedge accounting with risk management", *Financial Reporting – Accountancy Ireland*, Vol. 46(2S), April 2014, pp. 36-38.
 25. Panaretou, A., Shackleton, M. and Taylor, P. A. (2013). "Corporate Risk Management and Hedge Accounting", *Contemporary Accounting Research*, Vol. 30(1), Spring 2013, pp. 116-139.

26. PwC (2013). "Practical guide: General hedge accounting". Retrieved from <http://www.pwc.com.au/assurance/ifrs/assets/Practical-Guide-General-Hedge-Accounting-Mar14.pdf>
27. Royall, Robert L. (2001). "Use of Regression in Assessing Hedge Effectiveness", FAS 133 and the New Derivatives Accounting Landscape, *Institutional Investor*, New York, NY, Fall 2001, pp. 52–61.
28. Swad, Stephen M. (1995), "Accounting and Disclosures for Derivatives", Presentation at the 1995 Twenty Second Annual National Conference on Current SEC Developments, Office of the Chief Accountant, US Securities & Exchange Commission.
29. Zoltán Novotny-Farkas, (2016). "The Interaction of the IFRS 9 Expected Loss Approach with Supervisory Rules and Implications for Financial Stability", *Accounting in Europe*, Vol. 13, Issue 2, pp. 197-227, Retrieved from <http://dx.doi.org/10.1080/17449480.2016.1210180>

Hedge Accounting: An Auditor's Perspective

Prof. J. P. SINGH,
Department of Management Studies,
Indian Institute of Technology, Roorkee, India,
e-mail: jpsitr@gmail.com, jatinfdm@iitr.ac.in

ABSTRACT

Radical changes have been introduced in the hedge accounting framework by the new IFRS accounting standards. In particular, the hedge effectiveness regime has been completely overhauled and replaced by a strong principles-based charter. The relevance of qualitative assessment procedures has, accordingly, increased making the audit of such assignments immensely challenging. Pronouncements from regulatory bodies providing professional guidance on audit issues of hedge accounting and effectiveness testing have failed to keep pace with this rapid transition, enhancing the complexity of such audit exercises. In the present article, after providing a brief analysis of the contemporary hedge accounting and effectiveness testing provisions, we dwell upon the salient issues connected with the auditor's predicament and highlight the way forward in the changed environment.

Keywords: IFRS 9, audit, hedge accounting, risk management

JEL Classification: G32, M41, M42

To cite this article:

Singh, J. P., (2019), Hedge Accounting: An Auditor's Perspective, *Audit Financiar*, vol. XVII, no. 1(153)/2019, pp. 106-113, DOI: 10.20869/AUDITF/2019/153/003

To link this article:

<http://dx.doi.org/10.20869/AUDITF/2019/153/003>

Received: 11.01.2019

Revised: 20.01.2019

Accepted: 25.01.2019

1. Introduction

Hedge accounting is an accounting procedure whereby the changes in the values of hedged items and hedging instruments (that would, under normal accounting, find their way into the income statements of different accounting periods) are presented in the income statement of the same accounting period. This enables the risk management strategies of hedging entities to be reported in tandem with the economic effects of the said strategies. If hedge accounting is not adopted, the hedged item and the hedging instrument are considered as unrelated objects and, therefore, accounted for on an item-by-item basis. Hedging instruments, usually being financial derivatives, are considered at fair value through profit or loss (FVTPL hereinafter) and the hedged item is classified on the basis of its intrinsic nature and measured and valued accordingly. This possible difference in the basis of measurement and valuation could result in distortion in the reporting of impacts of changes in the values of the hedged item and the hedging instrument in the income statement. The corresponding financials could transmit an impression of enhanced earnings volatility among user groups that is not warranted by economic reality. The provisions of hedge accounting are enacted to obviate this anomaly by enabling the entity, which takes recourse to hedge accounting, to match the measurement bases or value changes of the constituents of the hedging relationship. This is necessary to ensure the correct reporting of income volatility in the financials.

Hedge accounting is, however, allowed only on the precondition that the hedge is effective. It, thus, becomes necessary for auditors to take a call on hedge effectiveness in auditing the accounts of entities adopting hedge accounting.

A radically upgraded hedge accounting framework has been introduced by International Financial Reporting Standard (IFRS hereinafter) 9 (IASB, 2008, 2012). The new pronouncements are aimed at rationalizing the accounting and reporting for financial hedges in order to provide an accurate and synchronized portrayal of the risk management strategies of the entity in its reported financials (IFRS Foundation, 2013; Kablan, 2014; McCarroll and Khatri, 2014; Panaretou et. al 2013). A closer correlation between the economic implications of such strategies and the accounting and reporting thereof is intended (Chang et al, 2016).

In view of the nascent status of the new pronouncements, there exists little authoritative professional guidance for auditors in context of assessing effectiveness of derivative hedges. This issue assumes significance because of the huge variety of hedging situations encountered in practice, precipitated by the multifarious risk components desired to be hedged against by entities together with diversity of hedging instruments accessible for the purpose. As a corollary, a variety of procedures could be adopted by the auditor for effectiveness testing and a consensus regarding the hedge effectiveness assessment criteria among the fraternity is unlikely. In the absence of standardized pronouncements, individual perceptions could have a significant say in the overall audit assessments. For instance, whether a correlation measure is fully appropriate to be the ultimate determinant of effectiveness and, if so, the degree of correlation that can be construed to be adequate evidence therefor may be an issue of debate.

The paucity of structured pronouncements in this field result in personal experience and professional judgement constituting the cornerstones of audit decisions. In the pre-IFRS 9 realm, the overwhelming perception among users and auditors was that quantitative tests were both necessary and sufficient for establishing hedge effectiveness. Such tests could take the form of Dollar Offsetting, Correlation & Regression analysis or variants thereof (Althoff & Finnerty, 2001; Canabarro, 1999; Ederington, 1979; Finnerty & Dwight, 2002; Franckle, 1980; Kalotay and Abreo 2001; Kawaller & Koch, 2000; Royall, 2001).

However, the new pronouncements on hedge accounting have introduced sweeping and far-reaching changes. The well-entrenched "80/125" bright line quantitative requirement has been done away with and replaced by a set of principle-based criteria. No numerical range of effectiveness is prescribed. The revised standard requires the presence of an economic relationship between the hedging instrument and the hedged item, with credit risk not dominating this relationship and an opposite hedge ratio designating the hedge for establishing hedge effectiveness. Nevertheless, if ineffectiveness is persistently reflected in a hedge, the continuance / sustenance of the economic relationship and the veracity of the hedge ratio needs to be unequivocally established by the entity.

It is pertinent to mention that the IAS 39 (that preceded IFRS 9) did not contain any explicit provision regarding prescribing a numerical bright line for high hedge effectiveness of hedging relationships. The “80/125” bright line benchmark owed its origin to the perceived link between “high effectiveness” and “high correlation” with the latter being generally interpreted as the 80/125 rule in the social sciences (Swad, 1995; Lipe, 1996).

2. The new hedge effectiveness framework: a summary

Several fundamental amendments have been introduced by the new standards in the hedge accounting framework, in general and effectiveness testing, in particular. The cardinal features of these standards in the present context include (Althoff et. al, 2014; BDO, 2014; Deloitte, 2013; Du Plooy et. al, 2014; KPMG, 2013; PwC, 2013):

- (a) the adoption of a principle-based hedge effectiveness assessment in lieu of the 80/125 percent “bright line” offset prescription;
- (b) replacement of the requirement of prospective and retrospective assessment of effectiveness by assessment on a prospective basis at the commencement of each hedge period; and
- (c) greater autonomy to the entity in demonstrating hedge effectiveness.

The following three-pronged hedge effectiveness assessment criteria is pronounced in context of a hedging relationship:

- (i) the constituents of the hedging relationship should have an underlying economic relationship that may be asserted either through qualitative or quantitative testing or both;
- (ii) the value changes emanating from the economic relationship among the hedge constituents should not be dominated by the effects of credit risk (Zoltan, 2016);
- (iii) the hedge ratio that is used for designating and describing the hedging relationship in context of hedge accounting shall be the same as the ratio based on the physical volume actually adopted by the reporting entity of the constituents of the hedge.

3. Hedge effectiveness assessment: some salient features

The opposite directional movements of the price processes of the constituents of the hedging relationship as a response to a causal economic impact of the underlying risk stimulus would be strong testimony of the existence of an economic relationship. Existence of a statistical relationship may, unilaterally, not be conclusive of the existence of such causal relationship. However, strong inverse correlation would categorically substantiate such a causal connection.

The regulators have retained the earlier paradigm of not prescribing any specific methodology for establishing a causal economic association, making the auditors' role especially precarious. The auditors', in exercise of their judgement and skill, need to ensure that the method captures the essence of the hedging relationship. Appropriate quantitative outcomes would invariably corroborate qualitative inferences in borderline cases (Deloitte, 2012; Ernst & Young, 2011, 2014 a, b, c).

If the critical terms of the constituents of the hedging relationship are matched and the derivative has a zero nil fair value at the point of hedge creation, a prime facie inference of an economic relationship would seem vindicated with a hedge ratio of 1:1. Nevertheless, a review of the factors contributing to hedge ineffectiveness, if any, needs to be conducted. It would be sufficient, in general, to perform a qualitative assessment. On the other hand, if the critical terms are not entirely matched but nearly so, it may be appropriate to corroborate the qualitative results by numerical or statistical tests. In such situations, professional judgement would dictate the need for and extent of quantitative validation actually required. In particular, quantitative outputs may be valuable in demonstrating that an adequate underlying economic relationship subsists despite the critical terms mismatch. Numerical and/or statistical test results may also provide evidence of the appropriateness of the hedge ratio adopted in the hedging relationship.

If there is considerable incongruity between the critical terms of the components of the hedging relationship but the derivative has the same or related underlying, it may be necessary to substantiate qualitative justification of an underlying economic relationship and the hedge ratio

by a thorough numerical and/or statistical testimony. The auditor's professional skill, astuteness and judgement are called into scrutiny in such situations.

Nevertheless, the "80/125" offset bright line adherence is no longer mandated. With sufficient underlying rationale, a smaller offset may be accepted as conclusive evidence of high effectiveness. It is cardinal to analyze actual and potential hedge ineffectiveness and identify factors contributing thereto e.g. credit risk, basis risk with complete and proper documentation.

The second condition for hedge effectiveness is that the value changes in the constituents of the hedge causally emanating from the underlying economic relationship must not be dominated by the price changes that are a consequence of the impact of credit risk. The credit risk for this purpose would include the credit risk of (i) either of the hedge components or both and (ii) of the hedging entity as well as the counterparty.

In context of this provision, the auditor needs to exercise discretion on two counts. Firstly, he is required to identify and authenticate the changes in value of the hedge constituents due to market factors (hedged risks) and those due to the impact of credit risk. Thereafter, he must gauge whether or not the value changes due to the influence of credit risk "dominate" the value changes due to the hedged risk.

The assessment of the effect of credit risk, generally, takes the form of a qualitative appraisal. Entities usually have risk management policies in place that elaborately describe the risk limits for counterparties, together with procedures to be implemented for the periodic monitoring of the creditworthiness of these parties. If the credit standing of a party declines significantly, provision would be made for the initiation of appropriate corrective measures. Recourse is, sometimes, had to numerical simulation and/or statistical approaches e.g. for isolating factors contributing to low offset in certain hedges and assessing their degree of influence.

The ratio of the physical quantities of the hedge constituents is termed as *the hedge ratio*. The optimal hedge ratio corresponds to the minima of the variance of the portfolio comprising of the hedge components i.e. the hedged item and the hedging instrument. The ratio takes the value 1:1 in the event of the hedged risk and the underlying of the hedging instrument being perfectly correlated. In general, the

hedge ratio depends on the covariance of the price processes of the hedge constituents.

The third prescription for hedge effectiveness mandates that the hedge ratio implicit in hedge accounting construct adopted by the entity must be the same as that actually applied for construction of the hedge. However, it is emphasized that the standard insists on the equality of the "hedge ratio" only, but does not require that:

- (a) the "extent of hedging" be identical in both contexts;
- (b) the hedge ratio be so chosen as to minimize effectiveness; and
- (c) any prescribed methodology or template be used for hedge ratio computation.

It follows that the standard recognizes that there may subsist no 'right' answer and, as such, the regulators feel that the entity's management and auditors are best placed in the matter.

The standard does not envision a "perfect hedge". If imbalances in hedging are likely to arise due to the standardized contract sizes of the derivative used for hedging, the hedging would very much qualify this mandate in the absence of other evidence precipitating a contrary inference.

Retrospective testing of hedge effectiveness has been dispensed with. The assessment of hedge effectiveness needs to be performed at the inception of the hedge and, thereafter for each immediately following reporting period at the beginning of such period.

However, measurement and recognition of hedge ineffectiveness by entities adopting hedge accounting is required as earlier. In this context, the measurement of hedge effectiveness is different from hedge effectiveness testing. Whilst the effectiveness assessment pertains to the determining the admissibility for hedge accounting of the hedging relationship, the latter relates to its subsequent accounting. That is, in the event of the hedging relationship being eligible for and the reporting entity choosing to adopt hedge accounting, the entity must measure and recognize hedge ineffectiveness to the income statement forthwith (except for a cash flow under-hedge). The provisions in relation to eligibility criteria have undergone radical changes while those on subsequent measurement and recognition of hedge ineffectiveness are substantively unchanged.

Similarly, there is the additional accounting requirement to recognize and measure the ineffectiveness arising out of the influence of credit risk to determine the amount of hedge ineffectiveness to be recognized in the income statement. Again, this ineffectiveness measurement is in addition and subsequent to the determination of the impact of credit risk changes for purposes of vetting the “dominance” test of hedge effectiveness, which is necessary for meeting the criteria for entitlement to use hedge accounting, in the first place.

4. Hedge effectiveness assessment: the auditors’ perspective

It needs to be emphasized here that auditing in hedge accounting environment is immensely intricate as such accounting procedures allow entities to defer recognition of gains and losses relating to the hedging relationship, thereby calling for enhanced due diligence. This is so because if, in subsequent years, it is found that the client had inappropriately deferred gains/losses under the guise of hedge accounting, material write-offs will result.

At the very outset, the classification of a set of transactions as constituting a hedging relationship involves exercise of prudence and judgement. It needs to be based on an objective assessment of several factors that would include, but not be limited to, (i) the motivation for and the intent underlying the transaction at the time of initiation; (ii) the uncertainty, if any, embedded in the exposure purported to be hedged; and (iii) the correlation between the hedge and the underlying exposure.

In the context of assessing hedge effectiveness, a seminal distinction in perspective must not be overlooked. While the entity’s management may be inclined to assign some weightage to the possibility of positive returns emerging as by-products of risk management strategies, the auditor’s analysis would be focused entirely on the risk mitigation effects thereof. Consequently, it may be appropriate in many instances for the auditor to undertake a hedge assessment independent of the management’s view thereon.

While high “hedge effectiveness” remains the cardinal pre-requisite for entities to avail hedge accounting, pronouncements on the auditing thereof are few leaving profound scope for exercise of professional judgement

and discretion by the auditor. While several quantitative tests of hedge effectiveness are available, the underlying philosophy of most of them is the negative relationship between the changes in value of the constituents of the hedge. However, to what extent these methods serve as reliable auditing procedures remains unclear in view of the differing vantage points. Besides, the standards remain silent on the choice of methods as well as the desired test results for inferring high effectiveness.

The auditor’s assessment exercise would invariably commence with review the client’s calculations, models and documentation. The outcome of such “review” exercises would enable him to formulate the future course of action towards taking a call on the effectiveness of the entity’s hedging strategies. It would be imperative for the auditor to thoroughly examine the relevant information and reporting systems in vogue in the client organization, experience and expertise of client’s staff in financial markets and in understanding and dealing with the various hedging instruments being employed.

A valuable strategy that is not only gradually finding acceptance among audit firms but also becoming advisable in view of the escalating complexity of business operations and the variety of hedging relationships is the hiring of specialists in specific areas of audit. The engagement of these specialists and judicious use of their expertise will, undoubtedly, enhance the quality of audits. Furthermore, auditors could take recourse to the US PCAOB pronouncements and practices of US audit firms for guidance, they being the most sensitized outfits in the profession.

While the paramount factor in assessing the eligibility for hedge accounting is, unquestionably, the effectiveness of the hedge, several factors would facilitate such an inference by the auditor e.g. the unambiguous identification of the position or item being hedged, the designation of hedge components as a hedge and also of the management’s intent in the hedge documentation, the expected continuance of the hedge to be effective etc.

As mentioned earlier, the standards do not envision a perfect hedge. As such, a specific one-to-one identification of the hedging instrument with the hedged item or position is neither envisaged nor to be insisted upon by the auditors. Furthermore, the existence of a high degree of inverse correlation would be strong

evidence, although there could be situations where qualitative assessments suffice. The situation, essentially, needs to be handled on a case to case basis with professional due diligence, particularly with the new subjective effectiveness criteria coming into play.

To start with, it would be appropriate for the auditors to look at the qualitative aspects of the hedging relationship, in particular, the characteristics of the products used for hedging against underlying exposures. The subsequent steps would largely be determined by the nature of the hedging relationship, the client's internal controls environment as well as the auditor's own professional skill set and experience. Valuable inputs can be obtained from the entity's technical experts on salient and complex operational aspects, although reliance thereon should be with extreme restraint, comprehensive corroboration and thorough due diligence.

Nevertheless, if the auditor does decide to accept the entity's use of a correlation based quantitative measure, two vital issues need to be assessed:

- (i) The appropriateness of the acceptable range of correlation adopted by the entity's management in context of the nature of hedged items. It is emphasized that acceptable range would depend on whether the hedged item is a portfolio of assets or liabilities or a specific transaction or interest rates or foreign exchange transactions.
- (ii) The suitability of the time periods that were considered when assessing correlation. Possible alternatives would be to cover future periods up until the expiry of the hedged contracts, the current financial year or somewhere in-between. It is for the auditor to assess that the time frame selected by the entity's management is in line with the envisaged objective of the hedging relationship.

The depth of the audit exercise shall, as usual, be dictated by issues of materiality/ significance of the hedging relationship in context of the overall business dimensions of the entity, the past relationship and experience of the auditor with the client and, perhaps most importantly, the internal controls that the client has in place.

The audit assignment would be essentially incomplete without a comprehensive review of the hedge documentation. This is absolutely necessary as complete, precise and comprehensive documentation is

a cardinal pre-requisite for availing hedge accounting. The auditor must ensure that this mandate is faithfully met.

Another issue of significance that calls for auditor's decision making is whether the (risk offsetting) influence of other instruments or positions taken within the entity needs to be assessed as part of the hedge effectiveness assessment. The level at which the reduction or mitigation of client risk is to be assessed by the auditor is also relevant to the audit exercise. In general, the risk considered would be at the entity level with emphasis on the specific transaction in context of which the hedging relationship is under review.

Conclusion

It is unquestionable that the audit of hedge accounting relationships exposes the auditor to a greater audit risk relative to audit of situations wherein the hedge components are accurately recorded under mark-to-market accounting. The situation is further aggravated by the paucity of professional pronouncements on this issue, particularly, in context of the completely renovated hedge accounting framework. Under the circumstances, the auditor, really, has little choice but to rely upon his own professional skills, judgement and experience. Needless to say, the role of a meticulous due diligence can hardly be overemphasized in this situation. It is pertinent to underscore at this point that the new hedge effectiveness assessment framework enables a powerful principles based testing formulation which is significantly more amenable to qualitative assessment than its predecessor that had literally encapsulated to the "80/125" bright line test.

The audit exercise in context of hedge effectiveness testing would invariably proceed with a review of the qualitative aspects of the hedging relationship, the nature of the products used for hedging against underlying exposures and the client's internal controls environment. A comprehensive review of hedging documentation is imperative and indispensable. In case quantitative evidence is presented to the auditor to vindicate the hedge effectiveness, the underlying models, the input parameter values and periodicities and the calculations may need to be examined. There may also be situations in which the auditor may, suo moto, decide to adopt quantitative assessment procedures.

Most importantly, in course of the audit exercise, the auditor must never overlook that perspectives of hedging may vary across the client and the auditor. For the client, the hedging strategy may translate to a risk-return tradeoff, whereas the auditor will simply view it in context of mitigation or management of risk. Another caveat is that there may exist a number of hedging strategies like

portfolio hedging, dynamic hedging etc. that are not amenable to hedge accounting intrinsically. To conclude, it justifies reiterating that the auditor needs to be abundantly vigilant in discharging audit functions wherein a deferral of recognition of gains & losses have been affected through hedge accounting in view of the several added audit risk factors elaborated above.

REFERENCES

1. Althoff, John M. and Finnerty, John D. (2001). "Testing Hedge Effectiveness", FAS 133 and the New Derivatives Accounting Landscape, *Institutional Investor*, New York, Fall 2001, pp. 44-51.
2. Althoff, John M., Halterman, S. and Lee Y.B. (2014). "Accounting for hedging activities, IASB new general hedge accounting requirements", PwC. Retrieved from http://www.pwc.com/en_US/us/cfodirect/assets/pdf/dataline/dataline-2014-03-accounting-for-hedging-activities.pdf
3. BDO (2014). "Need to Know Hedge Accounting". Retrieved from <http://www.bdointernational.com/Services/Audit/IFRS/>
4. Canabarro, Eduardo (1999). "A Note on the Assessment of Hedge Effectiveness Using the Dollar Offset Ratio Under FAS 133", *Research Report, Goldman Sachs & Co.*, New York, June 1999.
5. Chang, Hye Sun, Donohoe, Michael and Sougiannis, Theodore (2016). "Do analysts understand the economic and reporting complexities of derivatives?", *Journal of Accounting and Economics*, Vol 61, pp. 584–604. Retrieved from <http://dx.doi.org/10.1016/j.jacceco.2015.07.005>
6. Deloitte (2012). "A Closer Look: Assessing hedge effectiveness under IFRS 9". Retrieved from <http://www.denetimnet.net/UserFiles/Documents/A%20Closer%20Look%203.pdf>
7. Deloitte (2013). "Need to Know – Hedge accounting reforms: A closer reflection of risk management". Retrieved from <http://www.deloitte.com/assets/Dcom-UnitedKingdom/Local%20Assets/Documents/Services/Audit/Accounting%20and%20Payroll%20Solutions/uk-audit-hedge-accounting-reforms.pdf>
8. Du Plooy, C., De Vries, K.J. and Fromont, A. (2014). "IFRS 9 Hedging. Was it Worth the Wait?", *TMI Treasury Management International*, Vol. 222. pp. 33-36.
9. Ederington, Louis H. (1979). "The Hedging Performance of the New Futures Markets", *Journal of Finance*, Vol. 34, pp. 157-170.
10. Ernst & Young (2011). "Hedge accounting under IFRS 9 – a closer look at the changes and challenges". Retrieved from [http://www.ey.com/Publication/vwLUAssets/Hedge_accounting_under_IFRS_9_a_closer_look_at_the_changes_and_challenges/\\$FILE/Hedge_accounting_under_IFRS_9_GL_IFRS.pdf](http://www.ey.com/Publication/vwLUAssets/Hedge_accounting_under_IFRS_9_a_closer_look_at_the_changes_and_challenges/$FILE/Hedge_accounting_under_IFRS_9_GL_IFRS.pdf)
11. Ernst & Young (2014a). "Hedge accounting under IFRS 9". Retrieved from [http://www.ey.com/Publication/vwLUAssets/Applying_IFRS:_Hedge_accounting_under_IFRS_9/\\$File/Applying_Hedging_Feb2014.pdf](http://www.ey.com/Publication/vwLUAssets/Applying_IFRS:_Hedge_accounting_under_IFRS_9/$File/Applying_Hedging_Feb2014.pdf)
12. Ernst & Young (2014b). "IASB sets 2018 effective date for IFRS 9, FASB scales back scope of its insurance project". Retrieved from [http://www.ey.com/Publication/vwLUAssets/Insurance-Accounting-Alert/\\$File/EY-IASB-sets-2018-effective-date-for-IFRS-9-FASB-scales-back-scope-of-its-insurance-project.pdf](http://www.ey.com/Publication/vwLUAssets/Insurance-Accounting-Alert/$File/EY-IASB-sets-2018-effective-date-for-IFRS-9-FASB-scales-back-scope-of-its-insurance-project.pdf)
13. Ernst & Young (2014c). *International GAAP 2014, Hoboken.*
14. Finnerty, John D. and Grant Dwight (2002). "Alternative Approaches to Testing Hedge Effectiveness under SFAS No 133", *Accounting Horizons*, Vol. 6(2), pp. 95-108.

15. Franckle, C.T. (1980). "The hedging performance of the new futures markets", Comment, *Journal of Finance*, Vol. 35, pp. 1273-1279.
16. IASB (International Accounting Standards Board) (2008). Discussion Paper Reducing Complexity in Reporting Financial Instruments. Retrieved from http://www.ifrs.org/Current-Projects/IASB-Projects/Financial-Instruments-A-Replacement-of-IAS-39-Financial-Instruments-Recognitio/Discussion-Paper-and-Comment-Letters/Documents/DPReducingComplexity_ReportingFinancialInstruments.pdf
17. IASB (International Accounting Standards Board) (2012). "Hedge Accounting General Questions". Retrieved from <http://www.ifrs.org>
18. IFRS Foundation (2013). "IFRS 9 Financial Instruments (Hedge Accounting and amendments to IFRS 9, IFRS 7 and IAS 39)". Retrieved from <http://www.ifrs.org/Current-Projects/IASB-Projects/Financial-Instruments-A-Replacement-of-IAS-39-Financial-Instruments-Recognitio/Phase-III-Hedge-accounting/Documents/IFRS-9-FI-Project-Summary-November-2013.pdf>
19. Kablan, A. (2014). "Financial Risk Management and Hedge Accounting", in Ü. Hacıoglu, H. Dincer (Eds.), *Managerial Issues in Finance and Banking: A Strategic Approach to Competitiveness*, Springer, New York, pp. 99-109.
20. Kalotay, Andrew and Abreo, Leslie (2001). "Testing Hedge Effectiveness for FAS 133: The Volatility Reduction Measure", *Journal of Applied Corporate Finance* Vol. 13, Winter 2001, pp. 93-99.
21. Kawaller, Ira G. and Koch, Paul D. (2000). "Meeting the 'Highly Effective Expectation' Criterion for Hedge Accounting", *Journal of Derivatives*, Vol. 7, pp. 79-87.
22. KPMG (2013). "First Impressions: IFRS 9 (2013) – Hedge accounting and transition". Retrieved from <http://www.kpmg.com/CN/en/IssuesAndInsights/ArticlesPublications/Newsletters/First- Impressions/Documents/First- Impressions-O-1312-IFRS9-Hedge-accounting-and-transition.pdf>
23. Lipe, Robert C. (1996). "Current Accounting Projects", Presentation at the 1996 Twenty-Fourth Annual National Conference on Current SEC Developments, Office of the Chief Accountant, U.S. Securities and Exchange Commission.
24. McCarroll, J. and Khatri, G. R. (2014). "Aligning hedge accounting with risk management", *Financial Reporting – Accountancy Ireland*, Vol. 46(2S), April 2014, pp. 36-38.
25. Panaretou, A., Shackleton, M. and Taylor, P. A. (2013). "Corporate Risk Management and Hedge Accounting", *Contemporary Accounting Research*, Vol. 30(1), Spring 2013, pp. 116-139.
26. PwC (2013). "Practical guide: General hedge accounting". Retrieved from <http://www.pwc.com.au/assurance/ifrs/assets/Practical-Guide-General-Hedge-Accounting-Mar14.pdf>
27. Royall, Robert L. (2001). "Use of Regression in Assessing Hedge Effectiveness", FAS 133 and the New Derivatives Accounting Landscape, *Institutional Investor*, New York, NY, Fall 2001, pp. 52–61.
28. Swad, Stephen M. (1995), "Accounting and Disclosures for Derivatives", Presentation at the 1995 Twenty Second Annual National Conference on Current SEC Developments, Office of the Chief Accountant, US Securities & Exchange Commission.
29. Zoltán Novotny-Farkas, (2016). "The Interaction of the IFRS 9 Expected Loss Approach with Supervisory Rules and Implications for Financial Stability", *Accounting in Europe*, Vol 13, Issue 2, pp 197-227, Retrieved from <http://dx.doi.org/10.1080/17449480.2016.1210180>

© 2019. This work is published under <https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>(the “License”). Notwithstanding the ProQuest Terms and Conditions, you may use this content in accordance with the terms of the License.